

РЕШЕНИЕ

№ 6863

гр. София, 13.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 34 състав, в публично заседание на 24.10.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Тафров

при участието на секретаря Мая Миланова, като разгледа дело номер **8694** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във вр. с чл. 145 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба,с вх.№31861/04.09.2023г. на АССГ,на осн. чл. 46а, вр. с чл. 44, ал.8 ЗЧРБ, от А. А., [дата на раждане] , гражданин на С., чрез адв.В. В. П. - САК принудително настанен в СДВНЧ–С.,срещу Заповед №5392-6163/21.08.2023г. на Началник сектор „Незаконна миграция“ при СДВР,в частта с която на чуждият гражданин е наложена принудителна административна мярка "връщане до страна на произход"-С..

В жалбата се твърди, че оспорената заповед е постановена в нарушение на материалния закон и при допуснати нарушения на административно-производствените правила.Жалбоподателят твърди също , че заповедта е незаконосъобразна,тъй като не било съобразено обстоятелството,че същият имал намерение да кандидатства за международна закрила в Република България и по отношение на същия в качеството му на бежанец не е приложима разпоредбата на чл. 41, ал. 1 от ЗЧРБ,а неговият случай е следвало да се разглежда през призмата на чл. 41, т. 3 от ЗЧРБ. Навеждат се доводи, че жалбоподателят има право съгласно чл. 29, ал. 1, т. 1 от ЗУБ да остане на територията на Република България и не може да бъде адресат на заповед за налагане на ПАМ „връщане“.Липсвала и индивидуална преценка на принципа "забрана за връщане " по чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ, и в случай, че се предвижда да бъде върнат в С., където били

застрашени здравето и животът му, то административния орган е нарушил забраната по чл. 44а, ал. 5 от ЗЧРБ. Твърди се още за незаконосъобразност на оспорения акт с позоваване на нормата на чл. 39б, ал. 1 ЗЧРБ, според която в заповедта за налагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 39а, ал. 1, т. 1 и 2 ЗЧРБ се определя срок от 7 до 30 дни, в който чужденецът трябва да изпълни доброволно задължението за връщане, а такъв срок в процесната заповед не бил определен. Изрично в молбата до съдът е посочено, че жалбоподателят е [дата на раждане] в С., а не на 02.02.1994г. както е посочено в обжалваният административен акт.

В съдебно заседание жалбоподателят лично и чрез процесуалния си представител заявява, че поддържа така депозираната жалба. Искането към съда е за отмяна на заповед с Заповед №5392-6163/21.08.2023г. на Началник сектор „Незаконна миграция“ при СДВР. Претендират се разноски по списък от адв. П. по реда на чл. 38 от ЗАДв.

Ответникът – началник сектор „Незаконна миграция“ при СДВР, чрез пълномощника си юр. С. оспорва жалбата като неоснователна и депозира подробни писмени бележки по същество на спора.

Административен съд – София-град, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Видно от докладна записка УРИ 5392р-2242/21.08.2023г. на ст. полицаи в 02 група "А." сектор "Незаконна миграция" към отдел "Миграция" – СДВР (л. 12) на 21.08.2023г., около 08 часа, е бил получен сигнал в ООДЦ на СДВР, че служители на Об РУ – СДВР са установили и задържали единадесет чужди граждани без документи за самоличност, които се представили за граждани на С., между които бил и жалбоподателят А. А. При проведената беседа на разбираем за чуждите граждани език същите заявили, че са преминали нелегално границата на Република България от Турция с помощта на каналджии, и че са в страната от два дни. Преминали границата на Р. България с Турция през зелена граница, като са прескочили пограничното оградно съоръжение. Лицето, което ги е превело през границата е бил от арабски произход, но не знаят името му, както и повече подробности. Същият ги е превел през гориста местност и са се движели по поречието на река. Пътували са до [населено място] със сребриста кола, но не знаят марката и модела и не познават водача на автомобила. Заплатили са сумата от 3500 евро на човек в Турция, като крайната цел на пътуването им била З. Европа. При извършените справки в информационните масиви на МВР се установява, че за чуждите граждани не е регистрирано преминаване през ГКПП на Република България, адресна регистрация, както и наложени принудителни административни мерки, както и няма данни за подадени молба за международна закрила пред надлежния орган. Предложено е прилагане на ограничителна мярка връщане до страна на произход, спрямо чуждият гражданин А. А., гражданин на С., както и спрямо чужденца да се приложи обезпечителна мярка по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, като бъде издадена заповед за принудително настаняване на чужденец в специален дом за временно настаняване на чужденци към дирекция „Миграция“ т.к. същия няма национален паспорт, близки познати, както средства за издръжка.

Въз основа на докладна записка рег.№УРИ5392р-3635/21.08.2023 г. е издадена оспорената заповед рег. №5392ПАМ-6163/21.08.2023г. на началник сектор „Незаконна миграция“ при СДВР,с която на А. А.,гражданин на С., е наложена принудителна административна мярка "Връщане до страна на произход" С. /л. 11/.

Със заповед № 513з-9426/06.12.2018г.(л. 16) на директора на СДВР на основание чл. 44, ал. 1 ЗЧРБ на длъжност началник на сектор „Незаконна миграция“ при СДВР, е делегирано правомощието да налага принудителни административни мерки по чл. 39а, ал. 1, чл. 44, ал. 5, ал. 6, ал. 9 и ал. 13 ЗЧРБ.

При така установената фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима.

Заповедта за налагане на принудителна административна мярка подлежи на съдебен контрол за законосъобразност по аргумент от нормата на чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ. Жалбоподателят е адресат на административният акт.

Жалбоподателят А. А. е запознат със съдържанието на оспорената заповед на език, който владее, на 21.08.2023 г., видно от обективизираното върху заповедта удостоверително изявление на чужденеца в същия смисъл./л.11/

Жалбата е подадена от адв. В. П.,редовно упълномощен на срока по чл. 149, ал. 1 АПК във вр. с чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

По силата на чл. 44, ал. 1, изр. 1 ЗЧРБ принудителните административни мерки по глава пета, раздел I ЗЧРБ се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Разглежданият акт е произнесен в хипотезата на делегиране на правомощия, видно от заповед №513з-9426/06.12.2018г./л.16/ на директора на СДВР и следователно е издаден от компетентен орган.

Спазена е формата по чл. 59, ал. 1 АПК със задължителните реквизити по чл. 59, ал. 2, т. 1-8 АПК – посочени са релевантните по чл. 41, т. 1 ЗЧРБ обстоятелства, съставляващи фактически основания за издаването ѝ – чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред.

Извършено е препращане към мотивите, изложени в докладна записка УРИ 5392р-3635/21.08.2023 на старши полицаи в 02 група "А." сектор "Незаконна миграция" към отдел "Миграция"– СДВР. Съгласно ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС на РБ мотивите към административния акт могат да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт от помощни и подчинени на издателя на акта длъжностни лица или органи, какъвто впрочем е настоящият случай,като докладната е изготвена от служител на сектор "Незаконна миграция".Поради което съдът приема,че в случая са налице конкретни фактически основания за издаването на административния акт.

По изложените съображения съдът приема, че оспореният акт е издаден в процедура,

проведена без съществени процесуални нарушения по чл. 146, т. 3 АПК.

Актът е съответен и на материалния закон и неговата цел. Жалбоподателят е чужденец по смисъла на чл. 2, ал. 1 ЗЧРБ – гражданин на трета страна, спрямо която е наложена принудителна административна мярка "връщане до страна на произход" С.. В съответствие с приложената от ответника норма на чл. 41, т. 1 ЗЧРБ ПАМ "връщане" се налага, когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред. По делото е безспорно, че А. А. е влязъл в Република България не по установения ред, като твърдения, а още по-малко доказателства за противното не са заявени, респ. – представени.

Съгласно чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ принудително отвеждане до границата на Република България се налага, когато чужденецът не може да удостовери влизането си в страната по законоустановения ред (т. 1); чужденецът не напусне страната до изтичане на разрешението му срок или в сроковете по чл. 39б (т. 2) ; се установи, че чужденецът е влязъл и пребивава в страната с неистински или с преправен документ за задгранично пътуване или със заместващ го документ (т. 3). Нормата е императивна и при установяване на юридически факти, попадащи в състава на някоя от изброените хипотези, органът в условията на обвързана компетентност задължително прилага ПАМ с цел да се преустанови извършването на правонарушението. В конкретния случай, при постановяване на заповедта за налагане на ограничителна мярка административният орган е изложил фактическите предпоставки за направената преценка, цитирал е и правното основание за упражняване на властническата си компетентност. Това сочи, че е доказан юридическият факт, с проявлението на който правната норма свързва възникването на предметната компетентност на ответника да наложи принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ – "връщане до страна на произход". В случая е налице обвързана компетентност, при която органът упражнява правомощието си да наложи принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 ЗЧРБ – налице ли е невъзможност да се удостовери влизането на чужденец в страната по законоустановения ред, ответникът е длъжен да наложи принудителна административна мярка "връщане". Поради това, издавайки процесната заповед, ответникът е упражнил в съответствие с материалния закон предоставената му компетентност.

Съдът не споделя доводите на жалбоподателя за незаконосъобразност на заповедта, изложени в жалбата.

Първо по делото не са представени доказателства за подадена молба до Председателя на ДАБ-МС за предоставяне на международна закрила по Закона за убежището и чужденците от жалбоподателят. Настоящият състав следва да отбележи, че съгласно разпоредба на чл. 67, ал. 1 и 2 ЗУБ наложената принудителна мярка не се привежда в изпълнение до приключване с влязло в сила решение на производството по предоставяне на убежище и наложената мярка се отменя, при придобиване от чужденеца на съответния статус по закона. Следователно подаване на молба за закрила и започнало производство за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут само по себе си, извън отчитането му като обстоятелство по чл. 44, ал. 2 ЗЧРБ релевантно за налагане на принудителна мярка, не е абсолютна пречка за провеждане на производство по налагане на принудителна административна мярка и за законосъобразността на акта, който я налага. Такава пречка е влязлото в сила решение за предоставяне на

хуманитарен статут или статут на бежанец, каквото по делото, и до приключване на устните състезания в настоящата инстанция, не е представено.

Съгласно чл.3, §2 от Директива 2008/115/ ЕО на Европейския парламент и на съвета от 16.12.2008г. , „незаконен престой" е всяко присъствие на територията на държава-членка на гражданин на трета страна, който не отговаря или е престанал да отговаря на условията за влизане, изложени в член 5 от Кодекса на шенгенските граници, или на други условия за влизане, престой или пребиваване в тази държава-членка. В тази връзка с оглед безспорно установените факти е че чужденецът, е влязъл на територията на страната не по законоустановения ред, както и че не е подал молба за убежище до настоящия момент, съдът счита, че същият следва да бъде считан за лице, което е в незаконен престой на територията на Република България, поради което приложими спрямо него са нормите на [чл. 44, ал. 6 и 8 ЗЧРБ](#), съответно [Директива 2008/115](#).

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя за нарушение на принципа "non refoulement". За да се позове на този принцип и на закрилата, която конвенцията и българският закон дават, чужденецът, след като е влязъл не по законоустановения ред в страната, пристигайки направо от територията, където са били застрашени животът и свободата му, е длъжен да се представи незабавно на компетентните органи и да посочи уважителни причини за незаконното си влизане - чл. 4, ал. 5 ЗУБ. Такива доказателства по делото не са ангажирани. Фактът, че лицето твърди за своя страна по произход С. сам по себе си не обосновава автоматично нито извода, че идва от страна, в която са застрашени животът му и свободата му, нито че връщането му в държавата, от която идва, застрашава живота и свободата му.

От доказателствата по делото действително се установява , че органът не е предоставил срок за доброволно изпълнение на решението за връщане, както изисква чл. 39а, ал. 1 ЗЧРБ, но то също касае изпълнението на приложената ПАМ и не съставлява съществено нарушение на материалния закон. Видно от отразеното в справката по делото, че от изявленията на чуждият гражданин става ясно, че той не желае да се завърне в С. и има намерение да се установи в държава от З. Европа. От друга страна лицето няма и не би могло да се снабди с валиден документ за самоличност в България и същия няма документ за самоличност, както и не би могло, с оглед на липсата на този документ, да напусне страната самостоятелно, без съдействието на компетентните български власти, поради което не са налице основания да се приеме, че непредоставянето на срок за доброволно изпълнение ще възпрепятства процедурата за връщане.

Водим от горното съдът приема, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в кръга на правомощията му, в предвидената форма, без съществени процесуални нарушения, в съответствие с материалния закон и неговата цел.

Поради изложеното, съдът приема, че обжалваната заповед е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да се отхвърли.

Мотивиран от горното, АССГ-34 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. А./А. А./, [дата на раждане] , гражданин на С., чрез адв.В.П. от САК принудително настанен в СДВНЧ–С., срещу Заповед №5392-6163/21.08.2023г. на Началник сектор „Незаконна миграция“ при СДВР, в частта с която на чуждият гражданин е наложена принудителна административна мярка "връщане до страна на произход" на основание чл.41 ал.1 от ЗЧРБ.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

съдия: